

De nieuwe school

WE GINGEN ALLEMAAL naar een nieuwe school. Hamayun in de stad, en Navid en ik naar de school twee straten verderop, die met de geschilderde vlin-
ders op de muur. Het was mijn vijfde school en de juf was mijn vijfde juf. Dat krijg je als je steeds er-
gens anders moet wonen.

Ik vond het niet zo erg, want ik was goed gewor-
den in ergens weggaan en ergens anders weer begin-
nen. Mama bakte telkens als ik afscheid nam haar
zoete olifantsoor-koekjes, en dan mocht ik meestal
de klassen rond. Alle juffen en meesters vonden ze
lekker.

Ik hoefde nooit te huilen, want ik hield niet van huilen. Eén keer had de juf bij wie ik wegging tranen, dat was lief.

Soms kreeg ik mooie afscheidsbrieven van vriendinnen, en die bewaarde ik dan een tijdje. Maar ik ben slordig, en ik raakte ze ook weer kwijt.

Iedereen maakte zich altijd zorgen als Navid en ik weer op een nieuwe school moesten beginnen. Op de avond voor onze eerste dag keek mama dan recht in onze ogen en zei: 'Geduld. Dat werkt het beste. Het begin is misschien moeilijk, maar dan lossen de problemen zich – bam! – vanzelf op.'

Bashir en Hamayun gaven kennismakingsles. Bashir trainde met Navid: 'Je bent Bruce Lee, begriep je? Bruce Lee, de vechter. Als er ook maar iemand iets achterlijks zegt, dan doe je kungfu.'

En Hamayun oefende met mij: 'Je staat voor de klas, want ze zetten je altijd eerst voor de klas. En

dan kijk je iedereen heel rustig aan en je zoekt naar de vriendelijkste ogen.'

Maar op de school met de vlinders ging het nogal makkelijk. Al voor schooltijd stond er een groep meisjes om me heen en twee van hen haakten hun armen in die van mij toen we naar binnen liepen.

In de pauze zag ik Navid in zijn lokaal met wel vier andere jongens achter de spelcomputers.

En bij de kleuters hoorde ik twee meisjes iets tegen elkaar zeggen en volgens mij was het in het Dari, de Afghaanse taal die papa en mama altijd spreken, en ik meestal ook.

De juf vroeg op de derde dag aan de klas of we al wisten waar we onze spreekbeurt over wilden houden. Ik zei natuurlijk: dwergkonijnen.

Bij het overblijven vertelde ik aan mijn nieuwe vriendinnen over Misjka, en dat hij een wit mon-

stertje was, zoals Bashir zei, of nee hoor, een wit wondertje, zoals mama zei, en iedereen wilde een keer met mij mee naar huis om hem te zien. Ik dacht: het lijkt wel of ik hier al honderd jaar op school zit.

Nou ja, toen kwamen drie van de domme jongens uit de klas bij ons staan. Eentje zei: 'Dwergkonijnen? Dat is toch meer iets voor een spreekbeurt van een Nederlander? Waarom doe je niet iets uit je eigen land?'

En ook al keek hij er vriendelijk bij, ik dacht toch: als hij het nog een keer zegt doe ik kungfu.